

— Καὶ πρὸ πάντων ὅταν οἱ ἀγοράζοντες τὰς πραγματείας σου γνωρίζωσιν ὅτι τὰς δίδεις διὰ τὸν ἄρτον σου. Ὅταν γνωρίζωσιν ὅτι δὲν ἔχεις ἀνάγκην, σὲ μεταχειρίζονται εὐγενῶς καὶ μετὰ σεβασμοῦ. Ἄλλ' ὅταν ᾖναι γνωστὸν πόσας δυσκολίας κατὰ ὄλλεις ὅπως διαμείνωσιν ἡνωμένα ψυχὴ καὶ σῶμα, σοὶ φέρουσι ἀγροῦ κως, αὐθαδῶς καὶ πολλακίς περιφρονητικῶς. Μόνον οἱ ἐξαρτώμενοι ἐκ τῆς φιλολογίας γινώσκουσι τοὺς ἀγῶνας, τὰς ποθοαρύνσεις, τὰς βραδύτητας, τὰς πικρίας, ἃς ἄνθρωπος γραμμάτων ὑποφέρει. Ἐγνώρισα υἷδν εὐγενοῦς, ὃν μετεχειρίσθη ἀλλοζονικῶς καὶ μεθ' ὑπεροψίας ἄνθρωπος, πρὸς ὃν, ἐν πενίᾳ, ἀπὸ πλὴν νὰ πωλήσῃ τὰ προϊόντα τῆς παραγωγῆς φρενός του — ἄνθρωπος ὅστις ἐν ἑτέρᾳ περιπτώσει μεθ' ὑπερφανείας θὰ ἐκράτει τὸ ἵππον του ἢ θὰ ἐξετέλει εὐτελεῖ του παραγγελίαν.

— Καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἱκανοποιηθῇ. Ἰερώνυμε;

— Ναί· ἀλλ' ἡ ἱκανοποίησις εἶνε παντάπασι δαπανηρὰ ἐργασίαν ἀγοραζομένη ὑπὸ τοῦ λιμοῦ Πανταχοῦ συμβαίνει τὸ αὐτὸ, καὶ πολὺ φοδοῦμαι ὅτι ἡ Ἀγγλία δὲν ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν. Ἐὰν ᾖναι ἄνευ ἐβολοῦ ἐν Παρισίοις αὔριον μόλις θὰ ἐκέρδιζον τὸν ἄρτον μου — ὅσον καὶ ἂν ἐλαμβάνοντο εὐχαρίστως τὰ ἄρθρα μου, καὶ ὅσον λαμπραὶ καὶ ἂν ἦσαν αἱ προσφοραὶ πρὸς ἀνταμοιβήν, ὅσον ᾖναι ἤτο γνωστὸν πῶς ἤμην εὐκατάστατος. Ἡ πενίᾳ συγγραφέως εἶνε πολλακίς τὸ σπουδαιότερον κώλυμα τῆς προόδου του, ἂν τοῦτο νέττα.

— Εἰς τὴν δημοκρατικὴν τῶν γραμμάτων τόσον πολὺ σεβόντων τὸν πλοῦτον, Ἰερώνυμε;

— Ναί δυστυχῶς! Ὅπως λάβῃ τις πρωτεύουσιν θέσιν εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον δὲν εἶνε ἔργον εὐκόλον. Ὁ νέος συγγραφεὺς ἐὰν ἐπιτύχῃ, καθίσταται ἀντικείμενον ζηλοτυπίας μεταξὺ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀνωτέρων του γίνεταί θῦμα συνωμοσιῶν τῶν συναδέλφων του. Ἐκτὸς τούτου πολλακίς ἔχει τὴν ἀτυχίαν κρίνωνται τὰ ἔργα του ὑπὸ ἀνάκτων πρὶν ἢ φθάσωσιν εἰς τὸ ὄμαρ του δημοσίου. Καὶ περιπλέον, ὅπερ μᾶλλον ἐπισφαλῆ καθίσταται τὴν θέσιν του, ὁ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων εἰς οὐδὲν στηρίζεται.